

Libris RO

Respect pentru oameni și cărți
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

Maria V. Snyder

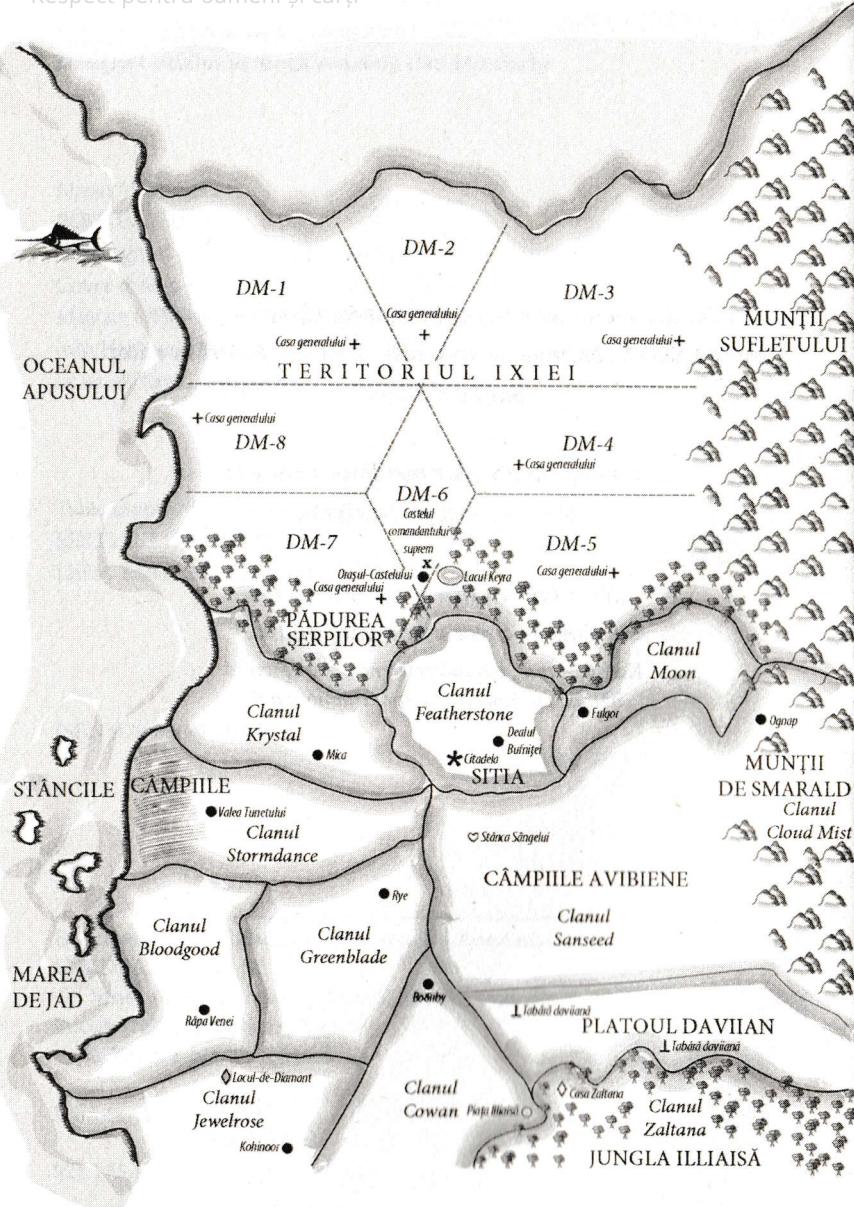
Studiu
DESPRE OTRAVĂ

CRONICILE DIN IXIA
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză
ADINA IHORA

CORINT
BOOKS

—2018—

ZĂVORÂTĂ ÎN BEZNA CARE MĂ ÎNCONJURA ca un sicriu, nu aveam nimic care să mă abată de la amintirile mele. Evocări intense, vii, stăteau la pândă, pregătite să mă asalteze, ori de câte ori mintea începea să-mi hoinărească.

Înconjurată de tenebre, mi-am amintit de flăcările de un alb fierbinte care îmi întepaseră fața. Deși mâinile îmi fuseseră legate de un stâlp care îmi rănea rău spatele, mă trăsesem totuși înapoi din fața atacului vâlvătăilor. Focul se retrăsese chiar înainte de a apuca să-mi bășice pielea, însă sprâncenele și genetele au apucat să îmi fie arse, totuși.

— Stinge focul! îmi poruncise vocea aspră a unui bărbat.

Am suflat în pălălaie cu buzele mele crăpate. Secătuită de dogoare și de frică, umezeala din gura mea dispăruse cu totul. Până și dinții mei păreau să radieze căldură, ca și când ar fi fost copți într-un cuptor.

— Tâmpito! m-a injurat el. Nu cu gura! Folosește-ți puterea gândului! Stinge flăcările *cu mintea ta!*

Mi-am închis ochii și-am încercat să mă concentrez pentru a face iadul acela să dispară. Aș fi făcut absolut orice, oricât de nebunesc ar fi fost, numai să-l conving pe bărbat să înceteze.

— Străduiește-te mai mult! a continuat el, însă.

Și, din nou, căldura a zvâncit spre fața mea, lumina strălucitoare orbindu-mă, deși îmi țineam ochii strâns închiși.

— Dă-i foc părului! a cerut o voce diferită.

Acest al doilea căluș părea să fie mai Tânăr și mai plin de nerăbdare decât celălalt.

— Asta ar trebui s-o stimuleze să se străduiască mai mult! a continuat Tânărul. Uite, tată, lasă-mă pe mine să-ncerc!

Trupul mi-a zvâncit, cuprins de o frică intensă când am recunoscut vocea. M-am smucit, să-mi slăbesc legăturile care mă imobilizau, iar gândurile mi s-au risipit într-un murmur lipsit de orice noimă. Un zumzet mi-a ieșit din gâtlej și s-a întețit din ce în ce mai tare, până când s-a răspândit în toată încăperea, înăbușind flăcările.

Scrâșnetul metalic, gălgios, al lacătului m-a smuls din amintirile mele de coșmar. O rază firavă de lumină gălbuiu a străpuns întunericul, apoi a călătorit de-a lungul peretelui de piatră de îndată ce s-a deschis ușa grea a celulei. Prinși în strălucirea felinarului, ochii mi-au fost părjoliți de lumină. I-am ținut strâns închiși și m-am ghemuit într-un colț.

— Mișcă-te, şobolanule, sau punem biciul pe tine! mi-au strigat doi temnici, prințând apoi un lanț de zgarda metalică de la gâțul meu și trăgându-mă tare, pentru a mă sili să mă ridic în picioare.

M-am împiedicat în față, durerea străfulgerându-mă de jur-împrejurul gâțului. Pe când stăteam pe picioare tremurătoare, temnicii mi-au înlanțuit, cu multă eficiență, mâinile la spate și mi-au încătușat gleznele.

Mi-am ferit privirea de lumina pâlpătoare, în timp ce mă conduceau prin corridorul principal al temniței. Un aer greu și rânced mi-a năvălit în față. Picioarele goale mi se împleticeau prin băltoace pline cu tot felul de mizerii.

Fără să ia în seamă chemările și gemetele celorlalți prizonieri, temnicii au mers neabătuți, neșovăind la nicio treaptă, însă inima mea tresărea la fiecare cuvânt.

— O, ho, ho... cineva o s-ătărne în curând în ștreang! a strigat un deținut.

— Trosc! Poc! Si dup-aia, ultima masă și se prelinge pe picioare! a zis altul.

— Un şobolan mai puțin de hrăniti! a intervenit și-un al treilea.

— Luați-mă pe mine! Luați-mă pe mine! Si eu vreau să mor! a sărit al patrulea.

Ne-am oprit. Prin ochii mijiji am zărit o scară. Încercând să fac efortul de a pune piciorul pe prima treaptă, m-am împiedicat de lanțuri și am căzut. Temnicii m-au smucit în sus. Muchiile dure ale treptelor din piatră mi-au zdrelit pielea, lăsându-mi expusă carne de pe brațe și de pe picioare. După ce am fost trasă prin două rânduri de uși metalice groase, am fost aruncată la pământ. Lumina soarelui îmi străpungea pleoapele. Am închis strâns ochii, pe când lacrimile îmi curgeau pe obrajii. Era pentru prima oară, după luni întregi, când vedeam lumina zilei.

„S-a terminat!” m-am gândit, și-am simțit cum panica începea să mă cuprindă.

Știind, însă, că execuția avea să însemne și sfârșitul existenței mele mizerabile în temniță, m-am mai linștit puțin.

Pentru că m-au tras din nou, ridicându-mă în picioare, i-am urmat pe temnicii orbește. Corpul mă dorea din cauza înțepăturilor insectelor și pentru că dormisem pe paie murdare. Duhneam a şobolan. Fiindcă nu mi se dădea decât o porțioară mică-mică de apă, nu o irosisem deloc pe spălat.

De îndată ce privirea mi s-a obișnuit cu lumina, am privit în jur. Pereții erau goi, fără vestitele candelabre de perete din aur și fără tapiseriile complicate despre care mi se spusese că ar fi împodobit, cândva, coridoarele principale ale castelului.

Podeaua de piatră rece era netedă în mijloc, din cauza uzu-rii. Probabil că parurgeam culoarele tainice folosite numai de servitori și de gărzi. Când am trecut pe lângă două ferestre deschise, am privit afară cu un nesaț pe care niciun fel de hrană n-ar fi putut să-l ostoiască.

Smaraldul strălucitor al ierbii a făcut să mă doară ochii. Copacii erau îmbrăcați în adevărate pelerine de frunze. Aleile erau presărate cu flori, aceleași care se revârsau și din nenumărate ciubere. Adierea proaspătă mirosea ca un parfum scump și am tras aerul adânc în piept. După mirosurile acre de excremente și de sudoare, aerul avea gustul unui vin bun. Căldura îmi măngăia pielea. O atingere alinătoare, bine-venită după carcera subterană, în permanență umedă și friguroasă.

Am bănuit că era începutul sezonului cald, ceea ce însemna că stăteam închisă în celulă de cinci anotimpuri, adică de aproape un an întreg, mai puțin un anotimp. Părea să fie un interval exagerat de lung pentru cineva condamnat la moarte.

Gâfâind din cauza efortului de a păși cu picioarele ferecate în lanțuri, m-am lăsat condusă într-un birou spațios ai cărui pereti erau acoperiți de hărți ale Teritoriului Ixiei și ale regiunilor de dincolo de acesta. Grămezile de cărți de pe podea făceau ca mersul în linie dreaptă să fie nespus de dificil. Lumânări în diverse stadii de topire luminau încăperea și, ici-colo, se vedea urme clare de înnegrire pe câteva hârtii care ajunseseră prea aproape de flăcări. O masă mare de lemn înțesată de documente și înconjurate de vreo șase scaune ocupa tot centrul încăperii în fundul căreia un bărbat era așezat la un birou. Îndărătul lui, o fereastră pătrată era larg deschisă, lăsând să pătrundă o adiere care-i flutura părul lung până la umeri.

M-am înfiorat, ceea ce mi-a făcut lanțurile să zăngănească. Din conversațiile șoptite purtate prin peretii celulelor închisorii, aflasem că prizonierii condamnați la moarte erau,

întotdeauna, duși în fața unui înalt funcționar, să-și mărturisească fărădelegile înainte de a fi spânzurați.

Îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă neagră cu două romburi roșii cusute pe guler, bărbatul de la birou purta uniforma de consilier al comandantului suprem. Chipul său palid era cu totul și cu totul lipsit de orice expresie. Ochii lui albaștri ca safirul m-au examinat și s-au căscat de surprindere.

Devenind, dintr-o dată, conștientă de halul în care arătam, am aruncat o privire spre rochia mea roșie zdrențuită, de întemniță, și spre picioarele mele goale și murdare, asprite, pline de bătături îngălbene. Prin găurile din țesătura subțire mi se vedea pielea brăzdată de murdărie. Părul, lung și negru, îmi atârna în șuvețe slinoase. Scăldată în sudoare, m-am cătinat sub greutatea lanțurilor.

— O femeie? s-a mirat bărbatul. Următorul prizonier care urmează să fie executat este o femeie?

Voca lui era glacială. Trupul mi s-a cutremurat la auzul cuvântului „executat” rostit cu voce tare. Calmul pe care reușisem să-l dobândesc, cât de cât, mai devreme, m-a părăsit. M-aș fi prăbușit pe podea, plângând cu suspine, dacă temnicerii n-ar fi stat chiar lângă mine. Or, se știa că gardienii chinuau pe origine ar fi dat dovadă de slabiciune.

Bărbatul s-a tras de zulufii lui negri.

— Ar fi trebuit să-mi fac timp să-ți recitesc dosarul! a spus. I-a alungat apoi pe temniceri:

— Sunteți liberi!

După plecarea celor doi, mi-a făcut un semn spre scaunul din fața biroului său. Lanțurile mi-au zornăit când m-am așezat pe marginea acestuia.

El a deschis un dosar de pe birou și i-a parcurs paginile.

— Yelena, astăzi ar putea fi ziua ta norocoasă! mi-a declarat.

Mi-am înghițit răspunsul sarcastic. O lecție importantă pe care o învățasem în timpul petrecut în închisoare era să nu ripostez niciodată cu obrăznicie. În schimb, mi-am plecat capul, evitându-i privirea.

Bărbatul a rămas tăcut o vreme.

— „Purtare frumoasă și respectuoasă”! a citit el cu glas tare din dosar. Începi să pari a fi o candidată potrivită.

În ciuda dezordinii din încăpere, biroul lui era foarte ordonat. În afara de dosarul meu și de câteva instrumente de scris, singurele obiecte de pe el erau două statuete mici, negre, care străluceau cu licăriri argintii – o pereche de pantere sculptate și izbitor de asemănătoare cu cele adevărate.

— Ai fost judecată și găsită vinovată pentru uciderea unicului fiu al generalului Brazell, Reyad, a spus, apoi a făcut o pauză, lovindu-și tâmpalele cu degetele. Vasăzică, aşa se explică de ce Brazell a venit aici săptămâna asta, manifestând un interes neobișnuit față de programul execuțiilor.

Bărbatul vorbea mai mult pentru sine, decât cu mine.

La auzul numelui „Brazell”, în suflet mi s-a cuibărit frica. M-am liniștit, amintindu-mi că, în curând, urma să fiu la adăpost de atingerea lui pentru totdeauna.

Militarii din Teritoriul Ixia veniseră la putere cu numai cincisprezece ani în urmă, însă, în timpul stăpânirii lor, fusseră promulgate legi severe, adunate în *Codul de bună purtare*. Pe timp de pace – adică în majoritatea timpului, lucru destul de ciudat dacă ținem cont că ne conduceau niște ofițeri –, buna purtare însemna că nu era îngăduită luarea unei vieți omenești. Dacă, totuși, cineva comitea o crimă, se acorda pedeapsa capitală. Legitima apărare sau moartea accidentală nu erau considerate scuze acceptabile. Odată găsit vinovat, ucigașul era trimis în temnița comandantului suprem în așteptarea momentului când avea să fie spânzurat în public.

— Presupun că vei contesta condamnarea, a mormăit. Vei spune că a fost o înscenare sau că ai ucis în legitimă apărare.

Zicând acestea, s-a lăsat pe spate în scaun, așteptându-mi răspunsul cu o răbdare plăcăsită.

— Nu, domnule, am șoptit, pentru că asta era tot ce puteam face din cauza corzilor vocale neutilizate de atâtă vreme. Chiar l-am omorât.

Bărbatul în negru s-a îndreptat în scaun, aruncându-mi o privire grea. Apoi a râs din toată inima.

— Ei, să știi că toată tăărășenia asta s-ar putea să se termine cu mult mai bine decât m-am așteptat! a exclamat. Yelena, îți ofer o opțiune! Poți să fi executată sau poți să devii noul degustător al comandantului suprem Ambrose. Ultimul care a deținut această funcție a decedat recent și trebuie să găsim pe cineva care să ocupe postul.

Am rămas cu gura căscată în timp ce continuam să-l privesc, cu inima dansându-mi de bucurie. Probabil că glumea! Probabil că dorea să se amuze doar pe seama mea! Strașnic mod de a te distra, n-aveam ce zice! Să vezi speranța și bucuria strălcind pe chipul deținutului, după care să le strivești, trimițând acuzatul să atârne în streang!

Am intrat în joc, însă.

— Numai un prost ar refuza postul acesta, am murmurat.

Voceea mea parcă a scârțăit mai tare de data asta.

— De fapt, este o slujbă pe... viață, a continuat. Iar pregătirea pentru ea poate fi fatală. La urma urmei, cum poți să identifici otrăurile din mâncarea comandantului suprem, dacă nu știi ce gust au ele? s-a întrebat el, netezind hârtiile din dosar. Îi se va da o cameră în castel unde să poți dormi, însă cea mai mare parte a zilei îți-o vei petrece în preajma comandantului. Nu vei avea nicio zi liberă. Nu vei avea dreptul să ai soț sau copii. Unii prizonieri au ales, în schimb, execuția. Cel

puțin, astfel, știau exact când aveau să moară, în loc să se întrebe dacă asta urmă să se întâmpile sau nu odată cu următoarea îmbucătură! mi-a explicat, iar dinții i-au clănțanit, în timp ce un rânjet feroce i se întindea pe față.

Vasăzică, vorbea serios! De acum tremuram ca varga, din tot corpul. Dar aveam o șansă la viață! Să fiu în slujba comandanțului suprem era mai bine decât să fiu în temniță și infinit mai bine decât să atârn în ștreang! Întrebările îmi goneau acum prin minte: eu sunt o ucigașă condamnată, cum de puteau avea încredere în mine? Ce m-ar împiedica să-l omor pe comandant sau să evadez?

— Cine degustă în prezent mâncarea comandanțului suprem? am întrebat eu, în schimb, de teamă că, dacă fi pus oricare dintre celelalte întrebări, bărbatul și-ar fi dat seama că facea o greșală și m-ar fi trimis iute-iute la eșafod.

— Eu, mi-a răspuns. Așa că-s năspus de nerăbdător să-mi găsesc cât mai repede un înlocuitor. În plus, *Codul de bună purtare* prevede că slujba aceasta trebuie să-i fie oferită doar cuiva care, oricum, urma să-și piardă viață.

Nemaiputând sta locului, m-am ridicat în picioare și am început să străbat încăperea, tărându-mi lanțurile după mine. Hărțile de pe pereți arătau diverse poziții militare strategice. Titlurile cărților se refereau la menținerea securității și la diverse metode de spionaj. Numărul mare al lumânărilor, precum și starea în care se aflau acestea sugerau că aveam de a face cu o persoană care lucra până târziu în noapte.

M-am uitat în spatele meu, la bărbatul în uniformă de consilier. Probabil că era Valek, șeful serviciului de protecție și pază al comandanțului suprem și conducătorul vastei rețele de spionaj din Ixia.

— Așadar, ce să-i spun călăului? m-a întrebat Valek.

— Că nu sunt, nicidecum, o proastă.

VALEK A ÎNCHIS DOSARUL cu zgomot. S-a îndreptat apoi spre ușă cu un mers tot atât de grațios și de lin ca al leopardului zăpezilor când păsește pe gheăta subțire. La deschiderea ușii, gardienii care așteptau pe culoar au luat poziția de drepti. Valek le-a vorbit, iar ei au încuviiat dând din cap. Unul din paznici a venit apoi spre mine. L-am privit fix, pentru că înțoarcerea mea în temniță nu făcuse parte din oferta lui Valek. Aș fi putut, oare, să evadez? Am explorat încăperea. Gardianul m-a răsucit și mi-a scos cătușele și lanțurile pe care le purtasem încă din clipa în care fusesem arestată.

Aveam fâșii de carne vie în jurul încheieturilor însângerate. Mi-am atins gâtul, pipăindu-mi pielea acolo unde fusese zgarda din metal. Degetele mi s-au retras, năclăite de sânge. Am bâjbâit după scaun. Eliberată de sub greutatea lanțurilor, am simțit cum mă cuprindea o senzație ciudată; aveam impresia că urma fie să îmi iau zborul, fie să îmi pierd cunoștința. Am inspirat adânc, până când senzația de leșin a dispărut.

Când mi-am revenit, am observat că Valek stătea lângă biroul său și turna băutură în două pahare. Un bufet din lemn, acum